

NEHEZ BETEG
(burleszk)

((Szín: fogorvos: rendelés, mikor a függöny felmegy, az orvos éppen kiszól az ajtón:

ORVOS:

Kérem a következőt!

BETEG:

(Infantilis külsejű és hangú ember be) Jönapot kívánok!
Bocsánat hogy így ajtóstól rontok be a házba! Tesszik tudni, a fogamról van szó.

ORVOS:

(Idegesen) Gondolgam hogy azért jött. Tessék helyet foglalni!

BETEG:

Ezt mire véljem?

ORVOS:

Mit?

BETEG:

Ezt a hívős fogadtatást.

ORVOS:

Kérem . . . Nem érünk mi rá itt csevegni.

BETEG:

Köszönöm, akkor már itt se vagyok., de majd módját ejtem, hogy illetékes helyen szövé tegyem a doktorúr merőben antiszociális viselkedését.

ORVOS:

No de kérem . . . mondtam hogy üljön le a székre, és megnézem a fogait.

BETEG:

Nem ülök egy vadidegen ember székre. kérem . . .
Az nem gyerekjáték. . . belenyúlni az ember szájába, és ott ránkagatni a fogait . . . Tessék előbb megszerettetni magát velem.
Tessék megnyerni a bizalmamat..

ORVOS:

Hát én ilyet még életemben nem hallottam! Tizenketten várnak az előszobában, és maga itt előadást tart nekem a felebaráti szereetről. Egyébként, ha pontosan akarja tudni, Kemenes szájsebész vagyok, egyetemi tanársegéd, tanulmányaimat klinikán végeztem, nő vagyok, két gyerek apja. . .

BETEG:

(Panaszosan) Ne olyan gyorsan, nem tudom megjegyezni.

ORVOS:

Es most lássunk hozzá kérem!

BETEG:

Bocsánat, én még nem mutatkoztam be. Petrovai vagyok. A Virágért dolgozója. Esküvői csokrok, halotti koszorúk nagy választékban.

ORVOS:

Hát akkor, kedves Petrovai úr, most hogy tudunk mindent egymásról . . .

BETEG:

Hát mindent azért még nem. Például nagyon érdekelne, a doktorúr gyerekora. Szeretném, ha egy kicsit közelebbről megismerném.

ORVOS:

(Kezdi elvesztetni a türelmét) Megáll az eszem! Mondja, maga mit akar tulajdonképpen?

- BETEG: Meg akarom kedvelni magát, mert kèrem mégiscsak apszurdum, hogy jön egy ilyen magamfajta ember, tele aggodalommal . . . mert ugye egy ilyen fognúzás nem gyerekjáték . . . és akkor egy vadi-degen ember egy ilyen hentes, mint ön, rárival hogy üljön le a székre . . . nekiesik a fogóval, . . . kèrem, én sakkozni nem ülök le, ^{Égy Dánia} nem hogy fogat húzni. (Pityeregni kezd) Nekem utoljára gyerekkoromban hűztak fogat, és az egészen másképp ment. A doktorbácsi megcsòkolt, és szaloncukrot adott . . .
- ORVOS: Na ne vicceljen! Szaloncukrot? Nem mondaná honnan vegyek én magának szaloncukrot? Nem bagyunk mi erre berendezkedve.
- BETEG: (Zsebèbe nyúl, zacskòt vesz el) Hoztam magammal egy negyed kilòt, majd mindig adjon belòle, de maga ne egyen, és szòljon Pityunak! Meg akarom szeretni magát, de most még utàlom.
- ORVOS: (Idegesen) Tiszta örültek háza . . . Pityu itt van két szaloncukor, és ülj bele a székre, mert olyan pofont kapsz . . .
- BETEG: Ha így beszél, akkor jusst se! (Bògni kezd) Hazamegyek a mamához.
- ORVOS: (Kezd è is meghülyülni) Na Pityuka, ne sirj! A doktorbácsi nem akar bántani. Nézd csak, a doktorbácsi megsimogatja a hajadat.
- BETEG: (Szíjogva) Puszt!
- ORVOS: (Kètségbeesve megcsòkolja) Pfuj, milyen pomádészagod van! Ugy ni, most pedig Pityuka szépen beleül a székre! (Beteg beleül) Vègre! Na most, nyisd ki azt a kicsi szàdat! (Belenéz a szàjába, hivatalos hangon) Bal felsò nègy. Adunk egy injekciòt! (Veszi a tűt)
- BETEG: (Ordítani kezd) Mi az? Meg akar szòrni? Nem kell, nem kell, nem akarom! Eredj innen csunya bácsi!
- ORVOS: (È is ordít) Na most aztàn elég! Nem hagyòk magambòl bolondot csinálni. Vègeztünk kèrem.
- BETEG: (Zokogva) Ne ordítson !
- ORVOS: (Tehetetlenül) Ne sirjon! Kèrem ne sirjon! Pityu, Pityuka, A doktorbácsi csak viccelt!
- BETEG: (Nyűgösen) Cukrot!
- ORVOS: (Ad neki) Nesze itt van, èletem.
- BETEG: Puszt!
- ORVOS: (Megcsòkolja) Na! Most a doktorbácsi egy picikèt, egy egész picikèt meg fogja szòrni a szàdat Pityuka. Nem fog fàjni.

- BETEG: (Szipogva) Biztos?
- ORVOS: Biztos!
- BETEG: (Megfenyegeti) Hazudsz, doktorbácsi. Engem akárhányszor megszúr-
tak, mindig fáj.
- ORVOS: De most nem fog, és akkor a foghúzás se fog fájni, mert Pityuká-
nak elzsibbad a kicsi szája. Úgy életem, jobban tartsd ki a szádat!
(Beadja az injekciót)
- BETEG: (Velőtrázdan sikít) Becsaptál, becsaptál, undok, csúnya, hazug
doktor bácsi. (Leköpi) ← *ÜVÖLT*
- ORVOS: Ne köpködj, te, mert szájon váglak! Jö, jö, ne üvölts! Nesze cukor,
Nesze puszi!
- BETEG: (Zokog) Nem érzem a számat.
- ORVOS: Mert már zsibbad.
- BETEG: (Artikulátlan hangon motyog) Nem érzem a számat. Megmérgeztek.
Olyan a szám, mintha kölcsön adtam volna valakinek.
- ORVOS: Szégyen, gyalázat. Így viselkedik egy felnőtt ember? Az előbb
egy gyereknek húztam fogat, meg se mukkant, (hirtelen ötlettel)
Pityu, ilyen úttörő vagy te, aki mindjárt pityereg? (Énekel)
Ej haj, száll az ének, szól az ének, Ej haj, úttörőnek lenni faj
de jö.
- BETEG: (Elvigyorogja magát) Ne hülyéskedj!
- ORVOS: Ide figyelj, Pityu. Mesélek egy viccet. A múltkor jött hozzám egy
bácsi, kitátja a száját, kérde tőle: alsó, felső? Azt mondja: nem
király, disznó,
- BETEG: (Gyerekesen felnevet)
- ORVOS: (Villámgyorsan belevágja a szájába a fogót, recsegés, ropogás,
diadalmasan) Kint van! Na ugye Pistike, hogy nem fáj? Most pedig
szépen öblöggessél. Ezt a csúnya fogat pedig, Selyempapírba pakol-
juk, és Pityuka szépen hazaviszi a mamának. Jö lesz?
- BETEG: (Kihúzza magát, egész más hangon szól mint eddig) Kérem doktor úr,
Hagyjuk ezt az ostobaságot! Felnőtt emberek vagyunk, nem? A vi-
szont látásra! (Indul)
- ORVOS: Na nézd csak. És a pénz?
- BETEG: (Újra a gyerekes hangon) Pénzt akarsz tőlem? Pfuj, szégyeld magad,
csúnya doktor bácsi!